

Posudek bakalářské práce Terezy Anny Krausové:

Česká biblická společnost po r. 1990

Práce mapuje vývoj a aktivity ČBK mezi lety 1990 a 2012. V úvodních kapitolách představuje ČBK z hlediska jejích statutů (k. 1) a stručně zmíní předchozí historii počínaje Britskou společností a jejími odnožemi v českých zemích a náhradním řešením v době komunistického režimu (k. 2). Poté postupuje po jednotlivých časových obdobích, všímá si vzniku biblické společnosti československé a jejího pozdějšího přátelského rozdělení. Činnost ČBK, jež je součástí UBS, je mnohostranná: nejde jen o tisk a distribuci Biblí, nýbrž i produkci literatury s Biblí související, zvláště zpřístupnění Bible dětem a jiným skupinám, a také o doprovodné akce, jako byly soutěže ve znalosti Bible, ruční psaní Bible a zejména Dny bible, jejichž výtěžek směřoval do zemí, kde Bible byla nedostatkovým zbožím (seznam podpořených zemí uvádí autorka v příloze B) atd. Na ČBS diplomantka oceňuje její „ekumenický“ charakter a zvláště její misijní zaměření v sekulární české společnosti.

Pokud jde o zdroje, s nimiž autorka pracovala, jsou to – s výjimkou Stručné historie ČBS Ladislava Žilky – skoro výlučně pouze výroční zprávy a informační bulletiny či zpravodaje ČBS, které, jak se zdá, autorka shromáždila v úplnosti. Práci doplnila fotografiemi osobností, o nichž pojednává, a také různých objektů.

Po stránce faktografické lze práci sotva co vytknout - snad jen poněkud nepřesný výklad o vzniku ČEP (s. 13). Hodnotící soudy autorka omezuje na konstatování záslužnosti díla ČBS a jejího směřování, vyjádřeného sloganem „Učinit Bibli v naší společnosti důstojně přítomnou.“

Závěr

Práce má všechny potřebné náležitosti, chronologický postup ji zřetelně strukturuje, ortograficky je téměř bez závad – kromě i/y na s. 47. Přináší kvantum fakt jinak těžko přístupných. Třebaže je v ní minimum vlastního tvůrčího přístupu, práci doporučuji k obhajobě s tím, že výsledná známka nemůže být lepší, než C.

Pro rozpravu při obhajobě práce doporučuji toto: Autorka cituje názor prof. Pokorného, že nový překlad není v současné době nutný, protože nebyly objeveny významné nové rukopisy ani se nezvýšila jazyková znalost a nenastala proměna jazyka příjemců (s. 31). Zároveň si všímá (s. 50), že nové překlady vznikají mimo rámec ČBS, zaměřené především na ČEP. (ČBS to vítá, jak jinak...) Otázka je, z jakých důvodů nové překlady vznikají, když podle Pokorného chybí relevantní důvody, s jakým zaměřením a zacílením. A v té souvislosti: Vznikající nové překlady nejsou „ekumenické“, vycházejí z lůna konfesně či jinak orientovaných skupin. Znamená to, že společnému překladatelskému dílu již odzvonilo a napříště bude každá církev či skupina mít překlad vlastní?

